

Конспект лекції 2.1 Люблячий лідер (Частина 1)

Під час нашої першої зустрічі ми з вами визначили, що пастор обов'язково має бути справжнім християнином, і лише тоді він зможе вести інших до Христа. На минулій нашій зустрічі ми говорили, що лідер має бути молитовником. Я сподіваюся, що ви вже використовуєте вивчене раніше, використовуючи молитву Павла, описану в посланні до Ефесян. Ви молитесь за ваших підопічних, членів вашої церкви поіменно. Якщо ви зробили тільки це домашнє завдання, якщо більшу частину часу, що минув після нашої зустрічі, ви дійсно провели в молитві від щирого серця, від щирого серця, з повним розумінням того, що ви говорите Богу, ви молилися за ваших членів церкви, то, навіть, якщо ви більше жодних завдань не зробили, ви все одно вже досягли дуже багато чого. Я з нетерпінням чекатиму часу, коли зможу дізнатися, як саме Господь відповів вам. І повторюся, я дійсно вважаю, що коли лідер молиться смиренно, маючи таке відношення до Бога у своєму серці, то він і його церква вже матимуть успіх. Все інше: планування, стратегії – прийдуть із цим. Вони є добрим доповненням до цього, найголовнішого. Тому я вірю, що сказане вплине на ваше життя, на ваші дії. Сьогодні, ми говоритимемо про люблячого лідера. І це одна з тих тем, на які легко отримати миттєву згоду. Так, звичайно, це дуже важливо, але чому ви говорите про це? Хіба ми виконуємо наше служіння не з любові до людей, не з любові до Господа? Відповім вам, ґрунтуючись на своєму досвіді. Насправді цю помилку зробити дуже легко. І багато лідерів виконують своє служіння, не маючи любові до тих людей, яким вони служать.

Як легко виробити таку звичку? О, сьогодні ж недільний ранок, мені треба зробити це, те і те. Мені треба невдовзі проповідувати чи викладати Біблійний урок, мені потрібно підготуватися, скласти план уроку, проповіді, підготувати презентацію. І ця вся рутинна робота без жодної думки про те, що я виконую це служіння, тому що люблю цих людей, і дбаю про них. Пам'ятаєте, що було у вас сьогодні вранці? Коли ви озирнулися навколо, чи ви подумали: "О, я люблю цих людей, я бачу їх, їхню ситуацію, їхні проблеми, і я хочу послужити їм." Коли ви приймали конкретне рішення, чи ви дбали про цих людей, ви прийняли саме ці рішення, тому що ви любите їх? А тому, що любите, ви проповідували, ви вчили їх, або, можливо, у вас була важка розмова з ними, коли вам потрібно було підправити їх, саме через любов до них. І я думав: "Чому так відбувається у служінні?" Одна з моїх відповідей така: люди так легко починають дратувати нас. Не знаю, помічали ви це чи ні. Мабуть, помічали. І дуже складно перебувати у стані роздратування та одночасно любити людину. Не дивно, але перехід може статися дуже швидко, як щось клацнуло вимикачем, і люди, а точніше їх гріх починають вас дратувати. Ви намагаєтеся боротися з проявами їхнього гріха і перестаете пам'ятати про те, що ви це робите, тому що любите їх. І я борюся з цим гріхом, не тому, що він мені набрид, а тому, що я так сильно люблю цього брата, цю сестру, і я дуже хочу, щоб вони перебували у правильних взаєминах з Богом. І, навіть, якщо я скажу щось, що виявить гріх, і звісно ж це не буде присмно, то я скажу і зроблю це з любові.

Дивно, але принаймні в американських церквах процвітає думка: "Навіть, якщо я не люблю, то все одно можу виконувати служіння". Я думаю, чому мене запрошують виступати на різних конференціях? Чи це тому, що організатори розуміють, що я люблю тих людей, яких вони збираються запросити? А чи справді це так? Скільки разів, закінчивши виступ, я ловив себе на думці, що забув найважливіше. Я роблю це з любові до моїх слухачів. Як я хочу дивитись у вічі людей, які слухають мене! І те, що я кажу, я хочу сказати, тому що я дійсно люблю цю людину, я дбаю про неї, я хочу, щоб

вона чи він дійсно почули ці слова, прийняли їх, бо одного разу їм доведеться зустрітися з самим Богом. Я так легко можу забути про це. Проповідувати, викладати цілу лекцію, жодного разу не згадавши про це.

Помічено, що чим довше людина перебуває у служінні, тим легше виконувати його, не маючи любові. Можливо, тому, що ви вже виробили певні звички, ви знаєте, що сказати, знаєте, що потрібно зробити, все виглядає, як необхідна послідовність, рутинна. І думка про любов там дуже далеко, на задвірках вашої пам'яті. Ще один факт: як тільки ви забуваєте про те, що служіння виходить із любові до людей, ви починаєте думати про те, як те, що ви робите, вплине на вас, на ваш статус, авторитет, матеріальне становище тощо. Протилежністю справжнього кохання є егоїзм, тобто любов до себе. Якщо я прийму цю людину, як це вплине на мене? Якщо ви бачите голодну дитину, хіба у вас не болить щось усередині? Хіба ви не захочете віддати їй те, що дуже потрібне і вам самим? Звичайно, ви зробите це з любові не до себе, а до неї. Хіба, проходячи повз людину, що впала, розуміючи, що наступний її вдих може бути останнім, ви не дістанете телефон і не наберете номер служби порятунку? Чи ви підете далі, думаючи про те, що ви спізнюєтеся на цю зустріч про люблячого лідера? Запізнюєтеся на урок на тему "Любов". Ні, у таких випадках ви не думаєте про себе. Але саме це і є проявом любові, саме так любов і чинить, думає не про себе, а про інших. Христос звільнив нас від егоцентричності.

Чи пам'ятаєте ви друге послання до Тимофія глава 3? «**2** Будуть бо люди тоді самолюбні...». Так, і в церквах люди підраховуватимуть, зіставлятимуть. Якщо я це зроблю, як це вплине на сім'ю? Скільки мені це коштуватиме? Може, це занадто дорого для мене? Замість того, щоб просто виявити любов, побачити проблему брата та сестри та подумати про те, що я можу зробити? Як ми можемо її вирішити? Як я можу послужити чи взяти участь у служінні? У Євангелії від Івана в 17 розділі записана молитва Ісуса Христа. Він молиться, знаючи, що йому скоро доведеться померти, Його буде зраджено, Він буде залишений учнями, і, проте Він каже Отцеві таке:” **20** Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене,

21 щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав». Ці слова записані у 20 та 21 віршах. Це ж слова величезної ваги! Подивіться 21 вірш:” **щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони**”- ця сама думка повторюється й у 22 вірші:” **22** А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми.

23 Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив». Христос молиться, знаючи, що йому треба піти на хрест. Уявіть собі, про що б ви думали, про що б молилися, що говорили, якби знали, що вам доведеться померти, якби ви знали, що це станеться цього тижня? Чи не вийшли б сюди та не сказали б нам кілька слів? Ви б постаралися сказати найважливіше. І ось Христос, перед своєю смертю, каже Отцеві: “Ми з Тобою єдині, нехай і вони стануть єдиними”. Ось, чого прагне любов. Уявіть собі, наскільки сильно Отець любить Сина.

Ви коли-небудь думали про те, щоб досягти саме такої мети? Чи зверталися ви до Бога з такою молитвою: «Господи, допоможи мені любити Френсіс так, як Ти любиш Свого

Сина?» Чи була у вас колись така молитва? Схоже, причина у тому, що нам це видається неможливим. Як це так, любити, так само як Отець любить Сина? Але ж Христос молився саме так. Чому ж у такому разі Він молився про це? Він бажає бачити у своїй церкві єдність і використовує конкретні слова, конкретні фрази: «Так і вони, так само як». Я також раніше вважав, що це неможливо. Я, навіть, якимось і не помічав цих слів: Але Боже, Ти ж створив нас, Ти досконало знаєш нас, і чому Твій Син молився за нас, саме так? Хіба Він молився б за те, про що Ти не захочеш почути Його? Ні, звичайно, Христос молився: **“15 Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого. Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене»**. Як ми розуміємо, і про тих, які увірують 2000 років після цієї події. Христос каже: “Ось моє прохання до Тебе, Отче, нехай будуть єдині, як і Ми єдині”. Як часто ми забуваємо про таку любов! Все, що ми бачимо - це проблема: О, він знову напився, я повинен швиденько його виправити. А ці дві дівчини знову сваряться, треба одразу їх розняти і покласти цьому кінець. Або він плаче, тому що його діти страждають. Так, ми одразу зриваємося і діємо, і забуваємо про найголовніше: про те, чого хоче Христос – любов, яка настільки сильно об'єднує нас, як Отця і Сина. Але ми, які перебувають у цій кімнаті, дійсно повинні бути єдиними, особливо ми - лідери. Пам'ятайте, що ми, насамперед, звертаємо увагу на свій характер, бо, якщо ми не будемо такими, то якими ж будуть наші церкви? Якщо ми просто з'явимося, виконаємо наші обов'язки та підемо, то якими будуть віруючі наших церков?

І ось, коли 22 роки тому я заснував церкву, то зовсім не думав про це. Такого прояву любові та єдності не було в мене у планах, не було моєю метою. Я бачив церкву таким місцем, куди люди можуть прийти, почути Слово Боже, звістку, надіслану їм від Бога, можуть поклонитися Богові, і піти до себе додому. Особисто мені і так вистачало друзів, мені не потрібні були нові, тому я й створив таку церкву, не вважаючи, що мені потрібно бути другом кожному. Я розумів, що багато людей будуть набридати мені, тому я вважав, що сам оберу собі тих, з якими дружитиму. Я не розумів, що мета будь-якої нашої зустрічі, де б ми не зібралися: у церковній будівлі, у когось удома, чи на природі – нашою головною метою має бути досягнення єдності, такої єдності, як в Отця та Сина. Я був дуже далекий від цієї думки. Бачите, будучи членом церкви, я сам розглядав церкву, як таке місце, куди я можу прийти тихенько, щось почути про Бога, поспілкуватися з Богом, а я дійсно хотів бути ближче до Бога, і після того, як я зробив все, що мені було необхідно, тихенько піти додому наступного разу. І тому, створюючи церкву, я створював її подібним місцем, тому що, як я вважав, дуже багато людей схожі на мене та мають такі ж бажання, і тому їм буде дуже зручно тут. Ми не втручатимемося в справи один одного, ми просто спілкуватимемося з Богом.

Але чи не для цього існує церква? І лише через роки, коли я, дуже серйозно вивчаючи Біблію, ставив Богові запитання: «Господь, що Ти хочеш від мене? Яка воля Твоя та плани Твої для моєї церкви?» Тільки тоді, прочитавши ці слова, я замислився, я побачив, чого хоче Бог, що у Його очах найважливіше. І навіть якщо ваші збори відвідують тисячі людей, якщо ви маєте великий успіх, все одно вам важливо порівнювати те, що бажаєте ви, з тим, що бажає від вас Бог. Чи справді ваші бажання, наміри, цілі є намірами та цілями самого Господа. “Господи, що Ти бажаєш від мене та від моєї церкви?” І так, і я, і ви можемо зібрати велику кількість людей в одній кімнаті, вони прийдуть і слухатимуть наші проповіді. І в перші роки мого служіння я націлювався саме на це, але ось тоді, коли ви станете відкривати Писання, запитувати Господа, ви зрозумієте, що Йому потрібна не просто велика група людей. І я знаю, що я не самотній у таких прагненнях. Багато пасторів ділилися зі мною, казали, що думали,

так само як і я, мали подібні цілі, але потім, коли їм була відкрита Божа воля через Писання, вони зрозуміли, що створили не те, що бажає від них Бог. Один із них навіть порівняв свою ситуацію з жертвопринесеннями Авеля та Каїна. Пастор сказав: “Я, як Каїн приніс Богові великий кошик різних плодів землі. Подивися, які вони чудові! Подивися, скільки праці було вкладено у них!” А Господь бажав зовсім іншого приношення. Також і в церкві, я можу зібрати багато людей – це непогано, але Господь відповів: “Це не те, що бажаю Я. Згадай, про що Син Мій молився у Гетсиманському саду”.

Ви самі чудово це розумієте. Якби ви замовили м'ясну страву, а натомість вам принесли спагеті. Вам неважливо наскільки добре та якісно приготовлені ці спагеті, смачні вони чи ні. Ви замовляли зовсім іншу страву. Я більше не бажаю забувати це у моєму служінні. Як я вже казав, ми легко можемо сконцентруватись на інших другорядних питаннях. Я говорив про великі збори, але той, який має невеликі збори, може сказати: “Нас не так багато, у нас у цьому плані все добре, нам не потрібно витратити багато коштів на велике приміщення та його обслуговування. Зібрані пожертвування ми направляємо на допомогу іншим, вкладаємо у різні види служіння, підтримку місіонерів, хворих”. Все це добре, але це теж другорядне. Перевага маленької церкви полягає в тому, що ви можете дивитися один одному в очі, ви знаєте один одного, ви можете поспілкуватися з кожним особисто. Суєта нашого життя може відвести нас від головного, і в маленькій церкві, і у великій. І ось тут важливо зупинитися і подумати: “Моє служіння відбувається з любові?” Подивіться в очі вашому братові у Христі, вашій сестрі, поставте собі питання:” Що я можу сказати, зробити, щоб проявити любов до мого ближнього? Що буде в цей момент найкращим виявом любові до нього? Дайте відповідь собі самому. Так і чиніть. Саме так церква і повинна діяти, щоб мати єдність, подібну до єдності Сина та Отця.

У цьому уривку є ще одна фраза, яка також стосується мене та мого служіння. Вона торкається мого серця. Ця фраза знаходиться в вірші 23, Христос продовжує молитву:”
23 Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив. Я в них, і Ти в Мені;». Ця фраза: "Хай пізнає світ, або щоб світ пізнав" - чому Христос бажає, щоб ми були єдині? “Хай пізнає світ” або “щоб світ пізнав, що Ти послав Мене”. Тобто, якось наша єдність вказує людям на те, що Ісус Христос і є Месія. Чи думали ви колись про це? У наших церквах якось виходить інакше. Ми проповідуємо, ми робимо це, ми робимо те, чому б нам не додати до цього ще й любов? Насправді, любов та єдність церкви — це не другорядні чинники. Саме з них люди визначають чи справжня ця церква. І дивлячись на життя церкви, вони ухвалюють своє рішення: вірити в Ісуса Христа чи ні. Я прочитаю ці слова ще раз. Євангеліє від Івана 17 розділ вірш 23: **23 Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив**». І ви чуєте, що каже Писання? Якщо ми з вами справді виявимо єдність, виявимо справжню любов, то світ це побачить. Світ побачить, що Отець послав Христа, Він є Месія, і світ побачить, що Бог по-справжньому нас полюбив. Але тепер питання: “Чи справді ми віримо в це? Чи вірю я, що ми виявимо справжню єдність і любов? І те, про що молився Христос, так і станеться. Світ побачить, що Ісус Христос є Спасителем і що нас любить Бог. І якщо ви скажете: "Так, це ж Слово Боже, я вірю йому!" Але тоді питання: "Як же ми з вами повинні жити?" Адже такі ж істини у Святому Письмі мають бути застосовані у нашому житті. Тільки тоді це – справжнє християнство, це – учнівство.

Але на початку свого пастирського служіння я зовсім не думав про це. Я думав, що знаю, як зібрати людей. Я думав про те, що треба запросити хороший музичний гурт, такий приємний, класний, щоб люди думали: "О, вони нічим не відрізняються від того, що відбувається у світі". Мені потрібно визначити правильний підхід до проповіді, потрібно бути з достатньою часткою гумору, щоб люди сказали мені: "О, він такий гуморист, такий кумедний". Я хочу показати всім людям, що я – нормальна людина, така точно, як і вони, але що відрізняє мене – я маю взаємини з Богом. І, що іноді мені варто запросити професорів, щоб відвідувачі почули й зрозуміли: "Так, тут все цілком логічно, віра в Бога цілком науково обґрунтована". Нам потрібно приділити достатньо часу дослідженню пророцтв, щоб люди замислилися про те, як таке могло статися. Як можна було знати все наперед? Я повинен пройти по книзі Даниїла, по книзі Ісаї, пояснити слова, сказані там - і все це змусить людей повірити. Далі, мені потрібно знайти хорошого молодіжного пастора, варто залучити спортивну зірку, знамениту в молодіжному середовищі людину. Якщо такі люди з'являться у нашій молодіжній групі, то й інші потягнуться до неї. Так, християни такі класні люди. Ну, а далі нехай вони прогмовлять молитву покаяння, і всі вони будуть у небі разом зі мною. Отже, цей вірш не дає мені спокою. Як справжній китаєць, я люблю математику. Ви знаєте, що два плюс два дорівнює чотири. Ви робите, це плюс це - і результат. А тут я читаю: "Станьте єдиними, і увірує світ". Саме тому Ісус - Спаситель, і ви любите Бога". Що? Адже це, здається, зовсім нелогічне. А коли нам так здається, ми починаємо робити щось інше, те, що нам здається логічним, і що нам бачиться правильним, що приносить успіх. Але ця Книга вся говорить про те, що світові здається нелогічним: віра, довіра, послух Тому, Кого ви не бачите. Для багатьох людей у цьому світі це, по-справжньому, нонсенс. Це ж нонсенс – ходити навколо міста сім разів, у цьому немає жодного сенсу. Це ненормально, якщо дві людини йдуть воювати проти цілої армії, це ж безглуздо. А якщо бачимо, що це працює? Знаєте, досить безглуздо вилазити з човна під час шторму і намагатися йти по воді, і здається нелогічним Біблійне оповідання, що розповідає про те, як люди виходять з вогненної печі живими та неушкодженими, і одяг на них цілий, і, навіть, немає ніякого запаху.

Мойсесеві, взагалі, безглуздо було думати, що коли вони підійдуть до Червоного моря, воно раптом розступиться для них, і вони перейдуть через нього, як сухополом. Так, вся ця Книга говорить про віру, довіру і слухняність Богу. Потрібно довіритися Богу, і тому, що Його методи, Його підходи справді спрацюють. Але прочитане місце Писання ставить нас перед вибором: або ви можете чинити за вашими теоріями, можете створювати програми, різні криголами, приводити до вашої церкви відомих, веселих людей, розумних професорів, і так далі, або можете вчинити з волі Божої. І я відповідаю Господу так. Ми зберемо групу людей до нашої церкви, і ми будемо намагатися виконати Слово Твоє, ми станемо єдиними, ми виявимо любов, і ми розуміємо, що це можливо, тому що Син Твій молиться за це, молився, щоб так було і в нашому житті. І Слово Твоє говорить: "Якщо ми це зробимо, то увірує світ, що Ти послав Христа". Я думаю, що Павло робить ще один крок уперед, коли в посланні до Филип*ян в 1 розділі у 27 і 28 вірші записав наступне:" 27 Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією, щоб, чи прийду я й побачу вас, чи й не бувши почув я про вас, що ви стоїте в однім дусі, борючись однодушно за віру євангельську,

28 і ні в чому не боячись противників; це їм доказ загибелі, вам же спасіння. А це від Бога!» Подумайте над цими словами. Павло каже, що якщо ми живемо гідно Євангелії Христової, боремося одностайно за віру євангельську, не боячись противників, то таке життя дає світові явний знак, що він йде в смерть, а ми

успадковуємо спасіння. І ось, вам ще одна міра - живете гідно Євангелії Христової, подвизаєтесь одностайно за віру Євангельську, невіруючі бачать, що вони загинуть. Перше плюс друге і результат. Як вам? Чи це не здається малоімовірним? Те саме, що сказав Христос: з'єднані воєдино, стоїмо один з одним пліч-о-пліч, боремося за віру євангельську, не боїмося нічого. Уявляєте таку картину? Нехай, навіть, не всі люди, а тільки ми з вами, всі, хто перебуває в цій кімнаті, подбають про мене, постоять за мене, а я за них. Ми не боїмося. Як би не змінювався світ, щоб там не відбувалося - ми не боїмося. Навіть, якщо захоплюють терористи, які б епідемії не відбувалися, хоч би якою була загроза того, що уб'ють мене - ми з Богом і одне з одним. Чи вірите ви, що станеться так, як сказав Павло? Люди помітять таке наше ставлення, і скажуть один одному: "Ми загинули. Одного разу нам прийде кінець, ми будемо судимі Богом, а вони будуть врятовані". Так, саме так Павло говорить у посланні до Филип'ян. Ось тут і виявляється наша віра. Чи вірите ви в це? Чи вірю я? Так сильно, що говорю Господеві: "Так, Господь, це так". Саме таке ставлення до моєї церкви я й збираюся створити.

Такою була моя відповідь Господу, коли, служачи у великій церкві, я прочитав ці слова. Я міркував над ними, і я зрозумів, що мені дійсно подобається багато чого, що відбувається в нашій церкві. Але ми не маємо того, що є найважливішим – між нами немає взаємин, описаних Христом. Чудово, що ви любите Бога, добре, що любите Біблійне вчення. Але Бог бажає особливої глибини наших взаємин і нам потрібно досягти цієї глибини, інакше ми втратимо одне одного. Так, як я думав і говорив сам собі: "Я не хочу глибоко вглядатися в життя інших, і я не хочу, щоб люди заглиблювалися в моє. Набагато легше тримати один одного на відстані та просто проводити церковне служіння, проводити вивчення Біблії тощо". Але мати досконалу єдність, подібну до того, як єдині Отець і Син - для цього потрібно багато чого змінити, але Христос сказав, наскільки прекрасними будуть результати.